
„Přiletěla mi jedna pěst do obličeje, druhá... Já se svalil na podlahu a vůbec jsem nevěděl, co se děje.“

PŘÍBĚH LUKÁŠE
O BRUTÁLNÍM HOMOFOBNÍM ÚTOKU

Ahoj,

jmenuji se Lukáš. Během základky jsem si začal uvědomovat, že se mi líbí kluci a na střední škole jsem si to potvrdil, když jsem se zakoukal do spolužáka. Moji sexuální orientaci mí spolužáci i rodiče přijali bez problému. Při jedné návštěvě baru jsem byl napaden. S touto zkušeností jsem se nějakou dobu vyrovnával a nakonec jsem se rozhodl o napadení mluvit veřejně jako součást osobní terapie. A povedlo se, začal jsem si znovu užívat života a zamiloval se do svého budoucího partnera.

A toto je můj příběh...

V mých představách

Narodil jsem se v menší vesnici na východě republiky. Tam jsem také prožil celé své, poměrně standardní a spokojené, dětství. Někdy na druhém stupni na základní škole jsem si začal uvědomovat, že když se kluci baví o holkách, která se jim líbí a tak, tak že do této diskuze nemám sám čím přispět. A naopak, že spíše než spolužačky figurují v mých představách spolužáci. Býval jsem poměrně inteligentní dítě, rozhodl jsem se to tedy neřešit a počkat, jak se situace vyvine.

Oukej, jsem na kluky

Situace se vyvinula tak, že jsem se na střední škole zakoukal do jednoho spolužáka. To byl asi ten moment, kdy jsem si řekl: "Oukej, jsi na kluky. Co teď s tím?" Vnitřně jsem s tím problém neměl, ale obával jsem se, co na to rodina, přátelé, spolužáci. Na zkoušku jsem to tedy řekl své kamarádce. Ta to vzala dobře (i když to pak vykecala půlce třídy, ale s tím člověk asi musí počítat). Nedlouho nato jsem to při jedné emočně vypjatější chvíli řekl mámě. Ta to vzala taky dobře a řekla to tátovi. Dodnes si pamatuji, jak si mě večer zavolali... Já stojím na schodech, neschopen slova, a rodiče mi říkají, že všechno bude v pořádku, že mě mají pořádku rádi, že se nic nemění a ať se nebojím. Tohle pro mě byl hodně silný okamžik, i když jsem se nezmohl na nic jiného než na prosté a emočně ploché: "Oukej." Znamenalo to pro mě ale neskutečně hodně. Spadl mi obrovský kámen ze srdce. Sice vše nasvědčovalo tomu, že rodiče s tím problémem mít nebudou, ale i ta nejnepravděpodobnější možnost, že to vezmou špatně, mě děsila.

Coming-out

No a pak přišel maturitní večírek a já se rozhodl, že tuhle informaci musím sdělit i ostatním svým kamarádům, kteří to ještě nevěděli (mezitím se počet lidí, kterým jsem to řekl, zvýšil asi na 10). Zvolil jsem pro to příšerně, ale příšerně teatrální způsob. Někdy po půlnoci jsem za spolužáky individuálně chodil a strašlivě dramatickým hlasem jsem jim říkal: "Pojď se mnou ven, musím ti něco důležitého říct!" Jedna kamarádka si myslela, jestli jsem snad někoho nezabil... K mé úlevě to všichni vzali dobře a já jsem si tenhle večer neskutečně užil. Byl to pro mne osvobozující, úžasný a skvělý zážitek. No a pak přišly prázdniny, nástup na vysokou, a protože na čele jsem neměl napsáno, že jsem teplý, na tričku ostatně tehdy taky ne, tak uběhl rok, já se učil, nikam nechodil a nějak přežíval. Pak mě to přestalo bavit, takže na začátku druháku jsem se na jedné párty vyoutoval. Jednu kamarádku jsem sice musel dlouze přesvědčovat ("Ano, opravdu jsem teplý, nevymýšlím si!") Nevím, co měla za problém :-), ale opět to proběhlo hladce a všichni to vzali skvěle. Teď tedy začalo takové sluníčkové období. Začal jsem chodit do barů, abych se taky seznámil, když už mi bylo 21.

Pěstí do obličeje

A právě v jednom takovém baru jsem byl někdy na konci března s kamarády, tančili jsme, pili a oslavovali. Potřeboval jsem si odskočit, takže jsem odešel na záchod, ale když jsem si šel umýt ruce, objevili se tam dva holohlaví mladíci a ptali se, jestli jsem teplej. Netušil jsem, zda se chtějí seznámovat, zeptat, kolik je hodin, nebo co vlastně potřebují, a tak jsem souhlasně odpověděl: "No..." Přiletěla mi jedna pěst do obličeje, druhá... Já se svalil na podlahu a vůbec jsem nevěděl, co se děje. Cítil jsem směs šoku a příšerného strachu a nezmohl jsem se na nic víc, než jen brečet a prosit je, aby mi už dál neubližovali. Musel jsem jim ovšem (v této pozici skvělé pro vyjednávání) slíbit, že už "nebudu teplej". Načež jeden z nich odešel, druhý mě táhl k umyvadlu, ale když jsem viděl v zrcadle svůj zakrvácený obličej, vysmekl jsem se mu a utíkal za přáteli. Než jsem ze sebe byl ovšem schopn něco dostat, byl jsem totiž pořád v hrozném šoku, oba mladíci utekli. No a pak přišla ta velice "příjemná" povinnost sdělit tuhle událost rodičům. Snem každého rodiče totiž určitě není, aby jim jejich potomek zavolal a sdělil: "Ahoj maminko, ahoj tatínku, rozbili mi hubu."

Trauma nechci

Po prvotním šoku ("Proč jsi vůbec někam chodil!") ale byli nakonec rádi, že se mi kromě jizvy v obočí nic až tak vážného nestalo. S touhle zkušeností jsem se nějakou dobu vypořádával. Ale protože jsme poměrně ukecaný jedinec (což z psaného textu poznat příliš nejde, ale na Živých knihovnách je tato věta vždy zdrojem pobavení), rozhodl jsem se to v sobě nedusit, nesnažit se na to zapomenout a podobně, ale naopak. Vyprávěl jsem o tom kamarádům, spolužákům i rodině. Zpočátku to bylo obtížné, protože se mi velice živě vracely všechny vzpomínky a pocity, které jsem tenkrát zažíval, rozbušilo se mi srdce, zrychlil se tep, začal jsem se potit. Ale protože jsem si v sobě nechtěl vytvořit dlouhodobé trauma, pokračoval jsem v této své malé terapii a postupně se vše zlepšovalo.

Happy end

Ani do toho baru, kde se to stalo, jsem chodit nepřestal a o necelý rok později jsem se tam seznámil s jedním mladíkem. Padli jsme si do oka, a tak jsme spolu začali chodit, pak jsme spolu začali bydlet, pak jsme spolu odjeli na rok za prací a za cestováním do Kanady... A necelý rok po návratu, v roce 2015, jsme měli velkou evangelickou svatbu v kostele kousek od Národní třídy. Koukni na fotky: <http://svatba.jakubalukas.cz/fotky/> A teď spolu žijeme, je nám fajn, oba jsme chodili na Živé knihovny a jsme moc rádi, že se máme :-)